

Balıkçılın Gümüş Kaşığı

Çınar BİBER

Balıkçılın Gümüş Kaşığı

Çınar BİBER

Parlak bir bahar sabahı nehir, camdan bir şerit gibi ışıldıyordu. Uzun boylu bir balıkçıl sığ sulara duruyordu; mavi-gri tüyleri pürüzsüz ve düzgündü. Uzun, soluk boynu balık gözlerken kıvrılıyordu. Keskin sarı gagası hazırda ve parlak kehribar rengi gözleri hiçbir şeyi kaçırmıyordu. Nehir akıyor ve şırıldayarak uzaklardan sırlar taşıyordu.

Balıkçılın ince bacaklarının yanındaki suda bir şey parladı. Gagasını daldırıp küçük, gümüş bir kaşık çıkardı. Soğuk ve parlak kaşığın sapına bir isim kazınmıştı: 'Eleanor.' Balıkçıl kehribar rengi gözlerini kırıştırdı. 'Kim böyle bir hazineyi kaybeder ki?' diye merak etti. Kaşığı dikkatle tutup nehre yukarı ve aşağı baktı.

Sazlardan bir hışırtı geldi. Bir çay fincanından büyük olmayan küçük bir su sıçanı dışarı fırladı. Kestane rengi tüyleri yumuşak, karnı soluk krem rengiydi ve minik pembe patileri bir saz tutuyordu. 'Merhaba!' diye ciyakladı. 'Ne buldun?' Balıkçıl, kaşığı görebilsin diye indirdi. 'Üzerinde isim olan gümüş bir kaşık,' dedi. 'Eleanor'un kim olduğunu biliyor musun?'

Sıçanın parlak siyah gözleri kocaman açıldı. 'Eleanor! Onu tanıyorum! Söğüt kıvrımını geçince, aşağıda eski kulübede yaşıyor.' Bıyıklı burnunu seğirtti. 'Bu kaşığı uzun zaman önce kaybetmiş. Bir keresinde, bahçesinde tohum kemirirken bana anlatmıştı.' Balıkçıl başını yana eğdi. 'Öyleyse onu geri vermeliyiz,' dedi. 'Bana yolu gösterir misin?'

'Beni takip et!' diye cıvıladı sıçan ve kıyı boyunca koşturdu. Balıkçıl uzun ince bacaklarıyla arkasından yürüdü, kaşığı gagasında nazıkçe tutuyordu. Uzun sazların ve vızıldayan yusufçukların yanından geçtiler. Sıçan seslendi: 'Büyük meşede sola! Basamak taşlarında sağa!' Nehir yanlarında hızla akıyor, güneşte parlıyordu.

Kısa süre sonra devrilmiş dallardan oluşan bir karmaşaya geldiler. Sıçan durdu. 'Ah hayır! Yol kapalı.' Balıkçıl karmaşaya baktı. 'Ben yardım edebilirim,' dedi. Uzun gagasıyla bir dalı yana itti. Sıçan minik patileriyle bir çubuğu itti. Birlikte küçük bir boşluk açtılar. 'Takım çalışması!' diye ciyaktadı sıçan. Aralıktan geçip hızla devam ettiler.

Nehir genişledi ve kıyılar çamurlaştı. Sıçanın küçük patileri yumuşak toprağa battı. 'Sıkıştım!' diye bağırdı. Balıkçıl onu ensesinden nazıkçe kaldırıp kuru bir taşın üzerine koydu. 'Teşekkürler!' dedi sıçan, tüylerini silkeleyerek. 'Kulübe hemen şu kıvrımın ardında.' Yola devam ettiler, kaşık hâlâ balıkçılın gagasında güvendeydi.

Sonunda kulübeyi gördüler. Küçük ve eskiydi; yosunlu bir çatısı ve eğri bir bacası vardı. Kapının yanında çiçeklerle dolu bir bahçe büyüyordu. Sıçan önden koşup minik patisiyle kapıyı çaldı. Balıkçıl dimdik durup bekledi, gümüş kaşık güneş ışığında parlıyordu. 'Umarım evdedir,' diye fısıldadı sıçan.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Orada küçük ve iki büklüm, dalgalı gümüş beyazı saçları gevşek bir topuz yapılmış yaşlı bir kadın duruyordu. Mavi gözleri, zincirle bağlı yuvarlak gözlüklerinin ardında pırıldıyordu. Yumuşak lavanta rengi bir şal ve beyaz bir önlük giymişti. 'Merhaba, küçük sıçan!' dedi. 'Peki bu uzun boylu arkadaşın kim?' Balıkçıl kibarca başını eğdi.

Balıkçıl gagasını açıp gümüş kaşığı uzattı. 'Bu sizin mi?' diye sordu. Yaşlı kadın soluğunu tuttu. 'Kaşığım! Sevgili annemin kaşığı! Onu yıllar önce nehirde kaybetmiştim.' Pembe yanakları sevinçle kızardı. 'Sonsuza dek kayboldu sandım!' Kaşığı titreyen elleriyle aldı ve kocaman, mutlu bir gülümsemeyle gülümsedi.

'Onu nerede buldunuz?' diye sordu. Balıkçıl, kaşığın sığ sularda nasıl parladığını anlattı. Sıçan da ismi nasıl tanıdığını anlattı. 'İkiniz de çok nazıksınız,' dedi yaşlı kadın. 'Lütfen çay ve bisküvi için içeri gelin.' Sıcak bisküvilerle dolu bir tabak çıkardı. Sıcacık mutfakta birlikte oturdular ve yaşlı kadın eski günlerin hikâyelerini anlattı.

Gitme zamanı geldiğinde yaşlı kadın ikisine de sarıldı. 'Yaşlı bir kadını çok mutlu ettiniz,' dedi. 'Kaybedilen şeyleri geri vermek dürüst ve nazık bir davranıştır.' Balıkçıl başını salladı. 'Benim için zevkti,' dedi. Sıçanın yüzü parladı. 'Ve bu bir maceraydı!' El sallayıp vedalaştılar ve nehir boyunca geri dönmeye başladılar.

Yürürlerken güneş batmaya başladı. Nehir altın ve pembe rengine büründü. 'Kaşığı geri verdiğimiz için memnunum,' dedi balıkçıl. 'Ben de,' dedi sıçan. 'Eleanor çok mutlu oldu.' Söğüt kıvrımında durdular. 'Ben burada yaşıyorum,' dedi sıçan. 'Bana yardım ettiğin için teşekkürler,' dedi balıkçıl. 'Ve yolu gösterdiğin için teşekkürler,' dedi sıçan.

Balıkçıl kendi yuvasına, nehir kıyısına doğru devam etti. Akşam serin olmasına rağmen içi sıcacıktı. Yaşlı kadının gülümsemesini ve sıçanın neşeli cıvıltısını düşündü. Dürüstlük onu büyük bir maceraya sürüklemişti. Bulduğu her şeyi her zaman geri vereceğine dair kendine söz verdi. Doğru olan buydu.

Ertesi sabah balıkçıl yine sığ sularda duruyordu. Nehir eskisi gibi ışıldıyordu. Ama artık yeni bir arkadaşı ve mutlu bir anısı vardı. Su sıçanı sazların arasından el salladı. 'Yarın görüşürüz!' diye seslendi. Balıkçıl uzun gagasını gülümser gibi kaldırdı. Nehir sırlarını taşıyordu, ama bazı sırlar, tıpkı gümüş bir kaşık gibi, geri verilmek içindir.

Ve böylece balıkçıl ile su sıçanı arkadaş kaldılar. Sık sık kulübedeki yaşlı kadını ziyaret ettiler. Ve ne zaman biri bir şey kaybetse, balıkçıl parlak gümüş kaşığı hatırlardı. Onu geri verirdi, çünkü dürüstlük ve nezaket dünyayı daha güzel bir yer yapar. Nehir hâlâ akıyor ve balıkçıl hâlâ nöbet tutuyor, yardıma hazır.